

nepaisant
išbandymų

JAUSMŲ KLASIKA

V. Penny
Vincenzi

V. Penny
Vincenzi

Laiko pinklės

2 knyga

nepaisant
išbandymų

Romanas

Vilnius

2017

Skiriu Polui, visada pasirengusiam išklausyti
ir pakišti petį, ant kurio galima išsiverkti.
Su didele meile

„Turiu savy šį tą ir pavojinga.“

Hamletas, Danijos princas

Padėkos

Nedidelės pagalbininkų armijos dėka šios knygos pasirodymo pasaulyje procesas buvo gana ritmingas ir ramus. Armijos vadu vėl tapo mano literatūros agentas ir duomenų tiekėjas Desmondas Elliottas – tikra vaikščiojanti mokslinė biblioteka, kurioje sukauptos išsamios žinios apie leidybą, bet esama ir kitų, ne mažiau svarbių man duomenų, visų pirma – Niujorko gyvenimo tarp dviejų pasaulinių karų realijos. Kad jau prabilau apie Niujorką, privalau padėkoti Ednai McNabney, aprūpinusiai mane begale šmaikščių anekdotų ir kitokios informacijos, taip pat susijusiomis su šiuo miestu pribloškiančiomis detalėmis.

Reiškiu nuoširdžiausią padėką poniai Nicole Delavai, tiesiog pakerėjusiai mane atsiminimais apie prieškario, karo metų ir pokario Paryžių ir apie tai, ką jai teko išgyventi. Jos išmėginimai susisieja su tais, kurie kliuvo Adelei. Esu dėkinga Annick Salters ir Laurence de Lasnerie už tai, kad supažindino mane su ponija Delava, ir už gausybę naudingų patarimų ir pasiūlymų. Labai ačiū Noni Holland – mano nenuilstamai vertėjai ir gidei. Lankantis Paryžiuje man labai padėjo mano dukterėčia Rebecca Vincenzi ir jos draugas Mathieu Lis. Nuoširdiai dėkoju jiems už viską ir ypač už nepamirštamą vakarą kavinėje „Flore“. Nuoširdžiai dėkoju Ninai Salter ir jos kolegoms iš Paryžiaus leidyklos „Calman Levy“, kuri tapo mano aprašytos „Konstantino“ leidyklos prototipu, bet tikrai ne kopija. Negaliu nepadėkoti nuostabiam leidyklos „Hachette“ archyvarui.

Nenuilstamas ir kantrus mano karinis konsultantas buvo Hughas Dickensas. Esu jam labai dėkinga už karinės srities duomenis ir kūrybišką, išradinę požiūrį į darbą. Ačiū tariau Beryl Thompson už ryškius ir įspūdingus prisiminimus iš tarnybos Moterų pagalbiniam teritoriniame korpuse ir Joannai Lycett, tada tarnavusiai Didžiosios Britanijos karinio jūrų laivyno Moterų pagalbinio dalinio gretose. Jaučiuosi daug skolinga Matthew'ui Parkeriui, papasakojusiam man nemažai įdomių ir vertingų dalykų apie kovas ore ir už jo knygą „Britanijos karas“.

Atskirai noriu paminėti Helen Pugh ir kitas Antrojo pasaulinio karo laikų Londono Raudonojo Kryžiaus aktyvistės. Širdingai dėkoju Kit Sparkes, Colette Levy ir Sue Stapely, kurios negailėdamos laiko dosniai dalijosi su manimi savo žiniomis. Esu labai dėkinga Clare Alexander, labai pagelbėjusiai mudviem su Desmondu. Taip pat dėkoju savo dukrai Claudijai už vertimus ir tiriamąjį darbą. Ir, žinoma, iš visos širdies dėkoju Marijai Rice-Jones už žaibišką prancūzų kalbos kursą, po kurio net pati įstengiau šį tą išsiversti.

Rašyti šį romaną man labai padėjo kelios knygos: Noelio Barbero „The Week France Fell“ („Prancūzijos žlugimo savaitė“), Jeremy'io Josephso „Swastika over Paris“ („Svastika virš Paryžiaus“), Iano Ousby'io „Occupation“ („Okupacija“), Philipo Zieglerio „London at War“ („Karo metų Londonas“), Anne de Courcy „The Viceroy's Daughters“ („Vicekaraliaus dukterys“) ir J. K. Galbraitho „The Great Crash“ („Didžioji depresija“).

Kaip visada, reiškiu nuoširdžią pagarbą Rosie de Courcy ne tik už jos kūrybišką, įkvepiantį ir dėmesingą redagavimą ir už spėjusį tapti legenda gebėjimą apsieiti be priminimų, kad paskirtas terminas praėjo jau prieš daug dienų, savaitių ir mėnesių, bet ir už gebėjimą sulaikyti mane nuo panikos ir mokėjimą prajuokinti.

Nuoširdžiai dėkoju gausiems „Orion“ darbuotojams: Susan Lamb, Geoffui Duffieldui, Dallasui Mandersonui, Richardui Hussey'ui, Jo Carpenteriui ir Lucie Stericker už tai, kad taip puikiai šią knygą spausdino, pakavo, reklamavo ir pardavinėjo, papuošę tokiu nuostabiu viršeliu. Labai ačiū Emmai Draude ir „Midas“ komandai, papasakojusiai pasauliui apie mano naująjį romaną. Paskutinė šiame sąrašė, bet anaipatol ne paskutinė pagal svarbą – Kirsty Fowkes, kuriai esu neapsakomai dėkinga už nežmonišką ramybę ir nuoširdžią paramą per visą šios knygos rašymo laiką.

Ir, žinoma, širdingiausiai dėkoju savo šeimai, kantriai pakentusiai mane ir žadančiai nepristigti kantrybės dar metus, kol rašysiu kitą knygą.

Kai pasižiūri atgal, atrodo, kad viskas buvo gana paprasta...

Pratarmė

Visada žinojau, kad rašydama „Laiko pinkles“ tiesiog pataikauju savo įnoriams. Norėjau sukurti trilogiją, nes baigiant rašyti romaną man labai liūdna skirtis su veikėjais. Tad pamaniau: jeigu parašysiu dar dvi knygas, nereikės taip greitai su jais atsisveikinti. Ir buvo neprilygstama: kurti arba išgalvoti veikėjus, stebėti, kaip jie įsimyli, tuokiasi, augina vaikus, kurie taps pagrindiniais paskutinės knygos veikėjais. Man patiko, kad rutuliojantis siužetui šeima gausėja, kad nereikšmingas sprendimas ar atsitiktinis susitikimas pirmoje knygoje gali sukelti rimtų padarinių antroje ir net trečioje knygoje. Man buvo malonu matyti, kaip susipina skirtingų kartų veikėjų likimai.

Pamėginau užgriebti kiek įmanoma ilgesnį laikotarpį, nuo Litonų šeimos narių gyvenimo prabangiame Edvardo epochos name iki Londono lūšnynų kasdienybės. Veikėjai dalyvauja judėjime už moterų teises, trečią ir ketvirtą dvidešimto amžiaus dešimtmečiais patiria daugybę likimo smūgių, kariauja dviejų pasaulinių karų frontuose, bėga iš karo sugriautos Prancūzijos ir vis dėlto pasiekia, kad jų leidyklos suklestėtų abiejose Atlanto pusėse.

Tačiau labiausiai iš visų veikėjų aš myliu Litonų šeimą ir, žinoma, ledi Seliją Liton, despotišką, neprilygstamą matriarchę, jos mylimuosius, jos vaikus ir jos didžiąją viso gyvenimo meilę – leidyklą. Aš žinau, kad ledi Selijos neišgalvojau, žinau, kad ji buvo šalia, ir nuo tos akimirkos, kai ją, dar jauną merginą, sutikau, ji iki pat garbaus amžiaus tik ir laukė, kada apie ją parašysiu. Selija visada mane stulbino ir kerėjo. Dabar, jeigu jos pasiilgsiu, galėsiu paimti į rankas vieną iš šių trijų knygų ir vėl su ja susitikti.

Labai tikiuosi, kad jūs paseksite mano pavyzdžiu.

Penny Vincenzi, Londonas, 2006

PAGRINDINIAI VEIKĖJAI

LONDONE

Oliveris Litonas, leidybos namų „Litonai“ savininkas

Ledi Selija Liton, jo žmona ir vyriausioji redaktorė

Oliverio ir Selijos vaikai:

Džailsas

seserys dvynės Venecija ir Adelė

Kitas

Margareta (MM) Liton, vyresnioji Oliverio sesuo, „Litonų“
leidybos namų komercijos vadovė

Džėjus Litonas, Margaretos ir jos mylimojo, dabar jau žuvusio
Džago Fordo, sūnus

Gordonas Robinsonas, Margaretos vyras

Džekas Litonas, jaunesnysis Oliverio brolis

Lilė Liton, Džeko žmona, aktorė

Bartė Miler, Oliverio ir Selijos augintinė

Sebastianas Brukas, populiarus vaikų rašytojas, kurio knygas
spausdina „Litonų“ leidykla

Bojus Vorikas, senas Džailso mokyklos laikų bičiulis

Abigailė Klarens, mokytoja, Bartės draugė

Sedrikas Raselas, fotografas, dirbantis madų žurnalams

DVARE

Lordas Bekenhemas, Selijos tėvas

Ledi Bekenhem, Selijos motina

Bilis Mileris, Bartės brolis

NIUJORKE

Robertas Litonas, vyresnysis Oliverio brolis, klestintis
verslininkas

Lorensas Eliotas, Roberto posūnis, jo mirusios žmonos Dženetos
sūnus, nutraukęs ryšius su patėviu, broliu ir netikra seserimi

Džeimis Eliotas, Lorenzo brolis

Modė Liton, Roberto ir Dženetos duktė

Džonas Brueris, Roberto verslo partneris

Felisitė, Džono žmona, poetė, kurios eilėraščius spausdina
„Litonų“ leidykla

Kailas Brueris, Džono ir Felisitės sūnus, redaktorius

Džordis Makolas, rašytojas, kurio knygas leidžia „Litonai“

PARYŽIUJE

Gi Konstantinas, leidyklos Paryžiuje savininkas

Liukas Libermanas, vyriausiasis redaktorius

Madam Andrė, namo, kuriame gyvena Adelė, durininkė

Pirma dalis

1928–1939

1

Venecija Liton jautė neapsakomą malonumą pasakoti žmonėms, kad yra gimusi tą dieną, kai visa šalis skendėjo gedule.

Toks pareiškimas, nors buvo istoriškai tikras ir visada garantuodavo Venecijai visuotinį draugijos, kurioje jai šaudavo mintis ištarti šiuos žodžius, dėmesį, vis dėlto piešė šiek tiek iškreiptą vaizdą. Ištaisyti netikslumus tekdavo Adelei – dvynei seseriai, iš prigimties pasižyminčiai šiek tiek proziškesniu požiūriu į gyvenimą. Ji paaiškino, kad jų gimimo laikas kone valandos tikslumu sutapo su karaliaus Edvardo VII mirtimi.

– Taip, žinoma, – suirzusi pritarė Venecija, – bet vis tiek ta diena buvo išskirtinai niūri. Mama sakė, kad slaugės, nešančios į palatą gėlių puokštes, rauduoja vis garsiau ir garsiau. O kai atvažiavo tėtis, daktaras pasitiko jį – tik pamanykite! – ryšėdamas juodą kaklaraištį. Žinoma, mūsų tėtukas pamanė, kad atsitiko koks nors baisus dalykas.

Jeigu tarp klausytojų būdavo kuris nors iš dviejų dvynukių brolių, šioje pasakojimo vietoje jis būtinai įsiterpdavo. Taip, baisus dalykas tikrai atsitiko, nes į nieko neįtariantį pasaulį įsiveržė seserys dvynės. Tada Venecija teatrališkai papūsdavo lūpas, o Adelė nerūpestingai nusišypsodavo ir kas nors (dažniausiai kuri nors iš jaunų moterų, trokštančių ir į save atkreipti nors šiek tiek dėmesio) pamėgindavo pakeisti pokalbio temą.

Tačiau atplėšti akis nuo dvynukių Liton buvo nelengva, ir ne vien todėl, kad merginos traukė grožiu ir mokėjimu pralinksminanti draugija, bet ir dėl nepaprasto jų panašumo. Kalbama, kad pagarsėjęsias Morganų dvynes Telmą ir Gloriją, labiau žinomas kaip ledi Ferns ir ponija Redžinald Vanderbilt, buvo įmanoma atskirti tik priėjus visai arti. Tada galėdavai įžiūrėti mažutį randelį Telmos pasmakrėje – nesėkmingo pasivažinėjimo riedučiais vaikystėje priminimą. Tačiau dvynės Liton neturėjo net tokio atpažinimo ženklų. Beje, ant dešinio

Venecijos sėdmens buvo mažas apgamėlis. Dar buvo pastebėta (nuo tada, kai į tai buvo pradėtas kreipti dėmesys), kad Adelės speneliai tamsesni ir šiek tiek didesni nei sesers. Bet tokius faktus itin sunku patvirtinti, o kasdieniam bendravimui jie išvis buvo beverčiai, todėl niekas iš supančių dvynukes žmonių beveik niekada nežinodavo, su kuria šią akimirką kalbasi, sėdi šalia ar šoka.

Tokia padėtis vis dar linksmo seseris. Jos išsijuosios mėgavosi tuo mokykloje. Dvynės nuolat apsimetinėdavo viena kita, priversdamos mokytojas sutrikti, o kartais – ir kaip reikiant įsiusti. Mokytojų kantrybę seserys mėgino tol, kol apie jų darbelius sužinojo motina ir, smarkiai susirūpinusi dukterų išsilavinimu (neįprasta, turint omenyje jos amžių ir užimamą padėtį), pagrasino išsiusti jas į skirtingas internatines mokyklas. Baimė būti išskirtoms nepaprastai paveikė dvynes ir padarė galą jų išdaigoms.

Šiais metais, tik šiek tiek anksčiau, negu vyksta aprašomi įvykiai, seserys šoko išleistuvių pokylyje. Abi vilkėjo vienodomis balto atlaso suknelėmis, abiejų tamsiuose žvilgančiuose trumpai pakirptuose plaukuose puikavosi po didelę baltą rožę. Seserys darė tokį kvaitinantį įspūdį, kad kai kurie vyresnės kartos vyriškiai pasijuto esantys girtesni, negu buvo. Jei tikėtume gandais, per pristatymo karaliui ceremoniją seserys susikeitė vietomis. Tačiau tie, kas iš tikrųjų jas pažinojo, tvirtino, kad net Adelė, mažiau drauginga už Veneciją, bet drąsesnės širdies, nebūtų ryžusis tokiai įžūliai išmonei.

Seserys iš visos širdies mėgavosi įžengimu į suaugusiųjų pasaulį. Motina apgalvotai parinko joms vieną iš ankstyvųjų velykinių audiencijų, nes jautė, kad dukterims ši diena bus įsimintinesnė, o ir rūmuose jas įsidėmės. „Birželį ten bus tiek žmonių ir triukšmo, kad į jus gali neatkreipti dėmesio. Rizikuotumėte tapti kažkokiomis merginomis, su kuriomis kartą pašoko ir pamiršo.“

Šiandien seserims toks pavojus negrėsė. Selijos tėvams priklausančiuose namuose Londone, Kerzono gatvėje seserims buvo skirtas pagrindinis vaidmuo. Net jeigu namas būtų ne toks prašmatnus, svečių sąrašas ne taip kruopščiai sudarytas, šampanas ne toks puikus, o muzika ne tokia madinga, vien aplinkybė, kad šokiai rengiami

Nepaisant išbandymų

specialiai seserims, būtų padariusi šį vakarą nepamirštamą. Be jokių abejonių, dvynės Liton buvo žavingiausios ir populiariausios šio sezono debutantės. Vien pagalvojus, kiek nuostabių pramogų jų dar laukia šią vasarą, merginoms užimdavo kvapą. Pokyliai, vakarėliai, savaitgaliai užmiesčio dvaruose, ką jau kalbėti apie svarbiausius sezono įvykius – Askoto žirgų lenktynes, karališkąją regatą Henlyje ir daug kitų renginių. Seserų nuotraukos nuolatos šmėžuodavo aukštuomenės kronikos skiltyse, o „Vogue“ suteikė joms ypatingą garbę – paskyrė visą puslapį, kuriame jos buvo pristatytos vilkinčios „Vionnet“ sukniomis. Jų motina be perstojo skundėsi, kad prasidėjęs dukterų aukštuomenės gyvenimas atima didžiąją dalį jos laiko, tačiau nuoširdžiai džiaugėsi jų sėkme. Net viena graži ir dėmesio nestokojanti duktė, kurią tu įvesdinai į aukštuomenę, duotų pagrindą pelnytai didžiutis, bet kai jos dvi – tai jau tikras triumfas!

Šiandien, kai dvynukėms sukanka aštuoniolika metų, priminimai apie jų atsiradimą pasaulyje ir nacionalinį gedulą skambėjo kur kas dažniau nei paprastai. Taip dažnai, kad Džailsas, dvynukių brolis, vyresnis už jas penkeriais metais, per pusryčius net pagrasino seserims: dar žodis apie tai, ir jis neateis į vakaro iškilmes.

– Tada, Venecija, tu pasigailėsi, nes aš būtinai pasakysiu Bojui Vorikui ir jis taip pat neateis.

– Oi, kaip išgąsdinai! – nerūpestingai atkirto Venecija ir, išsitraukusi iš kišenės pudrinę, pasipudravo nepriekaištingai tiesią nosytę. – Beje, tu jį ir pakviete, o ne aš. Juk jis tavo draugas.

– Venecija, mieloji, nedaryk šito prie stalo, tai labai vulgaru, – davė jai pastabą motina. – O Bojus būtinai atvyks. Aš neleisiu, kad visi pasirengimo darbai nueitų vėjais. Drauge su virėja patikrinsiu, ar viskas paruošta iškilmingai vakarienei. Mūsų jau ir taip bus tik devyniolika, juk Bartė negalės atvažiuoti.

– Kaip gaila, – Venecija sumurmėjo Adelei. Pamačiusi, kad motina įdėmiai ją nužvelgė, mergina spindulingai nusišypsojo. – Aš tik pasakiau, kad apgailestauju. Matyt, per tolimas kelias. Iš paties Oksfordo. Ir tik dėl kažkokios vakarienės.

– Ji būtų galėjusi pabūti pas mus porą dienų, – atsakė Selija. – Bet nenumaldomai artėja jos baigiamieji egzaminai, Bartė labai jaudinasi dėl rezultatų. Manau, mes turėtume žiūrėti į tai pagarbiai. Tiesa?

– Žinoma, – skubiai sutiko Adelė.

– Be jokių abejonių, – tokiu pat tonu atsakė Venecija.

Abi šiek tiek kilstelėjo akis virš kavos puodelių ir susitiko žvilgsniais, o tada dvynukės žaviai ir nekaltai sužiuro į motiną.

– Mums jos trūks, – pratarė Adelė ir savo žodžius palydėjo trumpu, gerai apskaičiuotu atodūsiu. – Bartė tokia protinga. Neabejoju, ji vis tiek taps geriausia.

– Kaip kažin ką, – pritarė Venecija.

– Mane stebina vaikiškas judviejų čiaušėjimas, – tarė Selija. – Nesuprantu, kaip ligi šiol neižvelgėte tiesioginio ryšio tarp atkaklaus darbo ir sėkmės. Sėkmė neužgriūva ant galvos, juoba sėkmė mokslo srityje. Jūsų tėvas kadaise tapo geriausiu absolventu. Bet net neįsivaizduojate, kiek jam tai kainavo jėgų ir užsispyrimo. Juk tiesa, Oliveri?

– Apie ką tu, brangioji? – paklausė Oliveris Litonas, atplėšęs akis nuo „The Times“ ir šiek tiek raukydamasis.

– Tėti, mes kalbame apie tai, kad geriausiu absolventu tapai, nes labai stengeisi, – paaiškino tėvui Venecija.

– Nedaug ką tepamenu iš tų laikų, – prisipažino Oliveris. – Turbūt taip ir buvo.

– Mama taip tvirtina.

– Tiesą sakant, jai sunku apie tai spręsti, nes tada mudu dar nebuvo meilė pažįstami.

– Mama gali spręsti apie viską. Dėl to jai sunkumų nekyla, – sukikeno Adelė.

Įkandin sukikeno ir Venecija.

Selija piktai pažvelgė į dukteris.

– Turiu svarbesnių reikalų, negu veltis į kvailus ginčus. O kad nepavėluočiau į iškilmingą judviejų gimtadienio vakarienę, po pusvalandžio turiu išeiti iš namų. Džailsai, ar važiuosi į darbą kartu su manimi?

Nepaisant išbandymų

– Aš... Jeigu neprieštarauji, turbūt išeisiu netgi anksčiau, – skubiai atsakė Džailsas.

– Ar neprieštarauju? Mielasis Džailsai, kodėl turėčiau prieštarauti? Džiaugiuosi, kad taip rimtai vertini savo darbą. O kas konkrečiai jaudina tave šiandien? Turbūt koks nors itin svarbus dalykas, jeigu negali pusvalandį palaukti? Tikiuosi, neprisidarei jokių klaidų.

„Viešpatie, ir ko ji prie manęs prikibo?! – pagalvojo Džailsas. – Kam šitas pompastiškas ir pasipūtėliškas tonas?“ Vėl motina primena menką jo padėtį leidykloje ir daro tai netgi čia, prie šeimos pusryčių stalo.

– Jokių klaidų, mama. Gali nesijaudinti, – atsakė Džailsas. – Tiesiog turiu perskaityti gana daug korektūrų, tada parengti naujos „Bukenanų“ knygos sąmatą ir...

– Tikiuosi, laikysiesi terminų. Knyga privalo iki birželio atsidurti knygynuose. Labai nenorėčiau manyti...

– Mama, terminų laikomasi. Viskas vyksta tiksliai pagal grafiką.

– Tai ko taip skubiniesi?

– Selija, palik vaikiną ramybėje, – taikiai pratarė Oliveris. – Jis tiesiog nori padirbėti, kol nepradėjo plyšoti telefonai. Skaityti korektūras – varginantis, dėmesio reikalaujantis darbas. Man visada patikdavo imtis jo rytais.

– Aš puikiai žinau, kas yra korektūrų skaitymas, – priminė vyrui Selija. – Pati prisiskaičiau jų užtektinai. Aš tik norėjau...

– Selija, – tyliai pertraukė ją Oliveris.

Jų akys susitiko. Kelias akimirkas Selija įdėmiai žvelgė į vyrą, tada pakilo, metė ant stalo servetėlę ir garsiai pristūmė kėdę.

– Jeigu jau Džailsas rodo tokį puikų uolumo pavyzdį, man irgi metas keliauti į leidyklą... jums visiems leidus.

Džailsas šiek tiek palūkėjo nunarinęs galvą į lėkštę; jis atrodė labai nelaimingas, tada pakilo ir išėjo įkandin motinos. Dvynės palydėjo jį akimis.

– Vargšas mūsų Džailsas, – atsiduso Venecija.

– Vargšas mūsų vyresnysis brolis, – pritarė jai Adelė.

– Įdomu, kodėl Džailsas sukėlė jums tokią užuojautą? – paklausė Oliveris.

– Tėti! Juk viską tu supranti. Mama nepraleidžia nė menkiausios progos parodyti jam vietą ir priminti: svarbiausia čia – ji. Ir darbe, ir namie.

– Adele! Tavo žodžiai įžūlus ir nederami. Manau, turėtum atsi-prašyti.

Adelė pažvelgė į tėvą. Atrodė rimta ir net sukrėsta, bet tik aki-mirką. Tada gražų veidelį nutvieskė koketiška šypsena.

– Tėti, nekvailiok. Juk puikiai žinai, kad aš pajuokavau, – dukra pašoko nuo kėdės, priėjo prie tėvo ir greitai jį pabučiavo. – Žinoma, mūsų mamytė nėra svarbiausia. Svarbiausias esi tu, ir visi tai žino. Bet suprask: Džailsas taip nerimauja dėl savo naujojo darbo. O mamos puldinėjimai nėra jam nepadeda. Juk tiesa?

– Mama jo neužsipuolė, – tvirtai paprieštaravo Oliveris. – Ji tik norėjo įsitikinti, kad Džailsui darbe neiškilo jokių sunkumų.

– Taip, žinoma. Atleisk, tėti. Kai pati nedirbu leidykloje, sunku viską suprasti. Tikriausiai labai svarbu, kad viskas vyktų sklan-džiai.

– Adele, niekas nesuteiktų man didesnio džiaugsmo nei žinia, kad judvi su Venecija įsiliejate į leidyklos darbą. Arba bent jau viltis, jog kada nors taip nutiks.

– Gal ir nutiks, – atsišaukė Venecija. – Tikėkimės.

– Tikėkimės, – paantrino Adelė ir vėl pabučiavo tėvą.

Jis nusišypsojo dukterims, pakilo ir susirinko rytinius laikraščius.

– Ką gi, pamatysime. O kol kas jūs turite kaip įmanydamos mė-gautis gyvenimu. Jau ir man metas į darbą. Kokie judviejų šios dienos planai? Neabejoju, teks įsigyti neatidėliotinų pirkinių.

– Mirtinai neatidėliotinų, – linktelėjo Venecija.

– Tikrai mirtinai neatidėliotinų, – pritarė seseriai Adelė. – Pra-dėkime nuo to, kad šeštadienį vyks grandiozinis užmiesčio vaka-rėlis. Mums reikia naujų batelių. Senuosius jau sušokome. Iki, tėti. Iki vakaro.

Likusios prie stalo vienos dvynukės susižvalgė.

Nepaisant išbandymų

- Vargšas mūsų Džailsas, – atsiduso Venecija.
- Vargšas mūsų vyresnysis brolis, – pritarė jai Adelė.

Džailsas sparčiai žengė Temzės krantine, toldamas nuo Čeinio tako ir nuo tėvų, trokšte trokšdamas neišvysti jų artimiausią valandą. Jis beveik dvejus metus dirba „Litonų“ leidybos namuose Paternos-ter gatvėje – vienoje iš didžiausių Londono leidyklų. Tuo Džailsas neabejojo. Pradėjo dirbti laiškų išnešiotaju, tada tapo pardavėju leidyklos knygynėlyje, o dabar jis – jaunesnysis redaktorius. Žinoma, kilo sparčiai, nors nebuvo tinkamai pasirengęs darbui, bet turėjo pereiti visas pakopas.

„Tu dirbi rimtą darbą, – sakydavo sūnui Oliveris. – Todėl privalai perprasti kiekvieną leidybos etapą ir tai, kaip iš tų etapų susidaro visuma.“

Džailsas neprieštaravo. Jis ir nesitikėjo ateiti į leidyklą kaip ponas Litonas Trečiasis ir nuo pirmos dienos pats sudarinėti būsimų knygų katalogus. Jis mielai dirbo visuose skyriuose, ir darbas teikė jam malonumą.

Atsirado draugų. Džailsui patiko, jog aplinkiniai mato: jis nėra nei išpuikėlis, nei išsišokėlis ir nelaiko, kad juodas darbas – ne jam. Vis dėlto naujasis jo darbas buvo kur kas įdomesnis už ankstesnius. Jis rankiodavo rinkėjų paliktas klaidas, taisydavo skyrybos ženklus, o tada pataisas iš juodraštnių skilčių perkeldavo į pagrindines – ši veikla buvo kur kas panašesnė į tikrą leidybos darbą nei ankstesni Džailso darbai. Jis perskaitydavo visas naujas knygas, iškart, vos išėjusias iš spaudos mašinų, ir tiksliai žinojo, kas slypi už knygos pavadinimo kataloge. Ką jau kalbėti apie tuos nesibaigiančius redaktorių pasitarimus, diskusijas, kuris viršelis geriau tiktų tai ar kitai knygai, apie nuolat augantį jaudulį, lydintį kiekvieną naują leidinį!..

Džailsui tai patiko. Jam patiko užsibūti darbe ilgiau, negu nustatyta, patiko plušėti negailint jėgų. Jis mielai vykdavo paliepinimus. Neprieštaraudavo net tada, kai būdavo pabaksnojamas nosimi į padarytas klaidas. Tačiau vienas dalykas jam ne tik nepatiko, bet buvo sunkiai pakenčiamas – jo motina; jį slėgė jos buvimas ir kišimasis į

visus jo reikalus. Kai tėvas padarydavo pastabą, kad Džailsas atidavė rinkėjams ištaisyta korektūrą nepastebėjęs kelių klaidų, šis apmir-davo iš gėdos, atsiprašydavo ir puldavo jų taisyti. Bet kai motina pa-linkdavo prie jo stalo, stebėdavo, kaip jis skaito skiltis, ir parodydavo praleistą klaidą, kai ji ateidavo į prekybos salę ir sakydavo, kad nori drauge su juo patikrinti kelis važtaraščius ir „įsitikinti, jog jie išrašyti teisingai“, Džailsas norėdavo pravirkti. Tokiais atvejais motinai ne tiek rūpėdavo padėti sūnui ištaisyti jo neapsižiūrėjimus, kiek į juos pabaksnoti ir parodyti visiems aplinkiniams savo valdžią sūnui. Ji tarytum sakyte sakydavo: „Matote, kiek klaidų daro Džailsas. Aš neketinu nė vienos nutylėti. Tai kas, kad jis mano sūnus, vis tiek nesiruošiu kęsti jo profesinės nekompetencijos.“

Leidybos pasaulyje buvo puikiai žinomas jos pačios perfekcionizmas, dėmesys detalėms, kone pranašiškas gebėjimas numatyti naujausius literatūros mados vingius. Dėl šių gebėjimų Selija tapo legendine figūra ir nuosavoje leidykloje, ir toli už jos ribų. Apie ją kalbėjo, ja žavėjosi, jai pataikavo ir vadino legenda. Susižavėjimo ir pagyrų ji buvo sąžiningai nusipelnusi. Graži, kerinti ledi Selija kaip lygi su lygiais bendravo su savo meto literatūros genijais, užėmė garbingą vietą tarp labiausiai patyrusių redaktorių, iškiliausių leidėjų ir talentingiausių knygų sudarytojų. Visa tai tiesa, taip ir turi būti. Tačiau Džailsui atrodė, kad motina galėtų parodyti nors šiek tiek palankumo ir palaikyti sūnaus ambicijas bei karjerą, užuot visai jį gniuždžiusi, dar taip nirtulingai ir beatodairiškai, kad jos veiksmų kitaip nei pavydu nepavadinsi, nors pats šis žodis šiuo atveju skambėjo absurdiškai.

– Manau, mes vis dėlto jį gausime, – nuo slenkščio pareiškė Venecija, įlėkusi į jūdvių su Adele svetainę. – Puikumėlis, ar ne?!

– Nesek pasakų!

– Rimtai tau sakau. Girdėjau mamos pokalbį su Bransonu. Mama jam pasakė, kad šiandien aikštelę priešais namą paliktų laisvą.

– Ką gi, skamba viliojamai, – pagyvėjo Adelė. – Nuostabu! Kaip kažin ką, mums jau laikas. Turiu omenyje...

Nepaisant išbandymų

- Žinau. Jai irgi. Kad galėtų pati važinėti į Oksfordą ir atgal.
- Na, o mums, kaip visada, vienas dviem? Įdomu, koks? Mudviem labai patiktų mažutis dailutis ostinas. Kaip manai?
- Būtų puiku. Žinoma, sportinis automobilis greitesnis. Įsivaizduoji, Bantei Valans padovananojo aston martiną. Kaip manai, o jeigu ir mums... – Pasvajok, – atvėsino seserį Adelė. – Mums padovanos kokį nors paprastesnį, kad išmoktume vairuoti. Turbūt tai nėra labai sunku?
- Aišku, ne. Bantė sakė, kad svarbiausia – išmokti važiuoti tiesiai ir nepamiršti, kuris greičio pedalas, o kuris – stabdys.
- Na, šito mes nepamiršime. Tiesiog fantastika, štai ką aš tau pasakysiu! Nekantrauju sulaukti vakaro.
- Aš irgi, – prisipažino Venecija.
- Adelė pažvelgė į seserį.
- Ypač susitikimo...
- Na... taip. Aš norėjau pasakyti „taip“. Adele, ar tu tikrai manai...
- Žinoma. Viskas taip akivaizdu, kad akivaizdžiau būti negali.
- Tikrai?
- Tikrai. O Bėbsė sakė, kad jis išvažiavo.
- Bet tu nepasakei?..
- Žinoma, ne. Nes ji tada...
- Pati? Taip ir maniau.
- Bet jai iki tavęs toli.
- Taip manai?
- Ne tik manau. Žinau, – patikino Adelė.
- Veidmainė, – didžiai patenkinta tarė Venecija.
- Šitai dvynės kalbėdavosi nuolat. Jų pokalbiai buvo tarsi kokios verbalinės stenogramos. Nukąsti sakiniai, kai ir taip aišku, apie ką kalbama, todėl užbaigti jų nėra jokio reikalo. Ši seserų kalba žavėjo jų drauges, erzino brolius ir vedė į pasiutimą motiną, nekenčiančią to, ko nepajėgia suprasti.
- Įdomu, ką dabar veikia Modė? – ūmai paklausė Adelė.
- Manau, miega ir tiek. Ten dar tik šešios ryto.
- Modė Liton buvo jų pusseserė, gimusi – suprask kad gudrus tas

žmonių biologijos keistenybes – lygiai metais vėliau už dvynes. Su Modė jos matydavosi labai retai, tačiau nepaprastai ja žavėjosi.

– Taip, šešios – ankstoka. Kada nors reikės atšvęsti gimtadienį trise. Ji tokia miela.

– Toloka važiuoti šventinės arbatėlės. Bet šiaip jau – taip. Modėi metas vėl apsilankyti Londone. Pasiūlykime tėvams. Tiesa, mamai ji ne itin patinka. Pritari?

– Tik todėl, kad Modė – amerikietė. Visus amerikiečius mama laiko vulgariais.

– Kokia ji juokinga, – sukikeno Venecija. – Kalbu apie mamą. Ji tikra socialistė... Klausyk, jau metas. Kaip manai, ar nevertėtų mums pasidaryti „Marselio bangos“ stiliaus šukuosenu? – Ji susimąstė ir pati atsakė į klausimą: – Ne, ne šiandien. Mums pačioms jos galėtų nepatikti, ir visas vakaras būtų sugadintas. Gal kitą kartą?

– Kitą kartą.

Jos sugrižo beveik prieš pat priešpiečius. Kadangi ne visas rytas buvo paaukotas kirpėjams, seserys suskubo į „Harvey Nichols“ universalinę parduotuvę ir nupirko viena kitai gimtadienio dovaną. Šios tradicijos jos laikėsi štai jau dešimt metų, nuo tada, kai pradėjo gauti kišenpinigių.

Šįkart jos padovanojo viena kitai po deimantinį segtuką plaukams. Adelės segtukas buvo strėlės, o Venecijos – pusmėnulio formos. Seserys susitarė, kad šį vakarą pasipuoš plaukus šiais segtukais.

Priešpiečius jos valgė vaikų valgomajame, auklės draugijoje. Seserys ją dievino ir užjautė, kad dabar, kai Kitas pradėjo lankyti mokyklą, dienomis ji neturi darbo. Kitui buvo aštuoneri. Skirtingai nei Džailsui, jam neteko savo kailiu pajusti parengiamosios mokyklos siaubų ir nykulio. Selija, beprotiškai mylinti savo jaunėlį, nesutiko su juo skirtis. Ji gerai žinojo, ką teko išverti Džailsui. Kitui nebuvo kur skubėti. Selija jau nužiūrėjo mokyklą, kurią jis pradės lankyti sulaukęs trylikos, – inteligentų pamėgtą nedidelę mokymo įstaigą Hampstede. Mokyklos direktorius pareiškė tvirtą įsitikinimą, kad mokslus Kitas tęs Vinčesteryje ir net pranašavo jam mokslininko

Nepaisant išbandymų

karjerą. Džailsas nemėgo jaunėlio brolio, ir viena iš gausių jo nepasitenkinimo ir pasipiktinimo priežasčių kaip tik ir buvo spindinti Kito ateitis.

– Aukle, brangioji, kokia graži dovana! – šuktelėjo Venecija.

– Neapsakomai puiki, – pritarė Adelė.

Jos abi sėdėjo vaikų kambaryje ant sofos ir šypsojosi auklei, laikinčiai rankose dovana: nedidukę, bet labai dailią stiklo vazelę. Auklei patikdavo joms abiem dovanoti vieną dovana, ir tai ji darydavo per kiekvieną dvynių gimtadienį, bet tik ne per Kalėdas. Tėvai labai dažnai taip pat apsiribodavo bendra dovana: vienu lėlių nameliu, vienu lėlių vežimėliu, nors skirtu dviem lėlėms, vienu molbertu ir vienu dažų rinkiniu. „Tai logiška, – visada sakydavo auklė. – Juk ir jų gimimo diena – viena.“

Dėl tokio suvienijimo dvynukės neprieštaravo. Šiandien jos laikė jeigu ne viena visuma, tai bent jau dviem tos pačios visumos dalimis. Jiedvi ligi šiol mėgo vienodai rengtis, ir darė tai iš dalies dėl pramogos, iš dalies todėl, kad, pasak Venecijos: „Mes visada tiksliai žinome, kaip atrodo. Net nereikia žiūrėti į veidrodį.“

Dažniausiai po parduotuves jos vaikščiodavo drauge. O jeigu kartais dėl kokių nors priežasčių nepavykdavo, kiekviena jų pirkdavo du patikusio daikto egzempliorius. Adelė sakydavo: „Taip darome ne todėl, kad rengtumėmės vienodai. Tiesiog jeigu viena įsigis kokį nors drabužį, kita norės lygiai tokio paties.“

Šiandien pirkti plaukų segtukai buvo išimtis, bet apgalvota išimtis. Per visą vakarą jos nepastebimai keisis segtukais: smaginsis pačios ir kvailins aplinkinius. Šitaip pramogauti jiedvi pradėjo jau vaikystėje. Į mokyklą seseris išleisdavo įpynę joms į plaukus skirtingų spalvų kaspinus. Nuostabu, kaip suaugusieji nesumetė, kad tais kaspinais galima keistis kiek panorėjus. Šitaip tęsėsi visą trimestrą, kol buvo pastebėta, jog fortepijono egzaminą seserys išlaikė vienodai puikiai. Ir visai ne todėl, kad menkesnių gabumų Venecija mokėsi papildomai, o todėl, kad Adelė egzaminą laikė du kartus. Už šią išdaigą ir panašius nusižengimus seserys būdavo baudžiamos, tačiau

tobulą išorinį panašumą jos ir toliau naudodavo savo tikslams, nemaž nesukdamos galvos dėl pasekmių.

Vienintelis dalykas, kurio jos bijojo ir kuris galėjo priversti elgtis deramai, – baimė būti atskirtoms.

– Na, ir ką ketinate veikti visą dieną? – paklausė auklė, dėdama joms į lėkštes piemenų pyrago (tai buvo dar viena jų gimtadienio tradicija). – Turbūt vaikštinėsite po parduotuves?

Auklės balse nuskambėjo lengvas nepasitenkinimas. Jos nuomone, seserims buvo suteikta per daug laisvės. Ir taip manė ne ji viena. Selija slapčia vylėsi, kad dukterys tęs mokslus universitete, blogiausiu atveju stos į sekretorių kursus, o tada pradės domėtis darbu leidykloje. Deja, kol kas jos lūkesčiai nepasitvirtino.

„Mane tai gerokai slegia, – skųsdavosi ji Oliveriui ne rečiau kaip kartą per savaitę. – Mergaitės tiek teveikia, kad pirkinėja drabužius, o tada puošiasi. Mes tiek investavome į jų išsilavinimą, bet, atrodo, tuščiai.“

Į žmonos skundus Oliveris dažniausiai atsakydavo, kad išsilavinimo tikslas – praturtinti protą, o ne atkakliai, lyg dresuotojas, treniruoti jį kuriai nors vienai veiklos sričiai. „Kad ir ko mergaitės imtųsi, išsilavinimas joms pravers. Net jeigu savo karjera jos pasirinks santuoką, – pridurdavo Oliveris, viršum akinių vylingai žvilgčiodamas į žmoną. – Jos dar labai jaunos. Tegul pasilinksmina. Jeigu panorės siekti karjeros, laiko turi į valias.“ Tai taręs Oliveris pasistengdavo pakeisti pokalbio temą.

– Ne, mielioji aukle, po parduotuves mes nevaikštinėsime, – paprieštaravo Adelė. – Ten mes jau apsilankėme. Net spėjome pasidaryti šukuosenas. Todėl likusią dienos dalį praleisime namuose ir rengsimės vakarui, – paaiškino Adelė ir pažvelgė į auklę. – Sakyk, ar tavęs nepasiekė jokie gandai, kas bus dieną?

– Kokie gandai? – susijaudinusi perklausė auklė. – Be to, judvi žinote viską, kas vyksta šiuose namuose, tai aš sužinau paskutinė... Adele, žiūrėk! Dar kiek, ir užsilašinsi padažo ant savo gražios suknutės.

Nepaisant išbandymų

Seserys susižvalgė. Auklės negebėjimas sumeluoti net menkiausia nieką seniai tapo namų legenda.

Seserys ne itin nustebė, bet pajuto malonų jaudulį, kai ankstyvą popietę Bransonas pakvietė jas žemyn taręs, kad joms yra siuntinys. Jos atvėrė lauko duris ir išvydo saulėje spindintį ryškiai raudoną septintos serijos ostiną. Abipus automobilio stovėjo tėvai, rankose laikydami plakatą su užrašu „Sveikiname gimimo dieną!“ Išties dvi valandas seserys važinėjosi krantine įdėmiai klausydamos pirmosios Danielso vairavimo pamokos. Namų jos sugrįžo šeštą, įraudusios nuo savo pasiekimų ir viena per kitą tikindamos, esą vairuoti automobilį – vieni niekai.

– Mes manome, kad rytoj galėtume pačios nuvažiuoti į Saseksą, – nerūpestingai pareiškė motinai Adelė. – Išvaduotume kitus nuo nereikalingų rūpesčių.

Selija atsakė, kad Adelė klysta. Rūpesčių būtų kur kas daugiau, nes jos būtinai į ką nors trenktųsi. Kalbėti apie savarankišką vairavimą bus galima tik po kelių savaičių.

– Bet taip neteisinga! Bartė jau praėjusį semestrą pati viena važiuodavo į Oksfordą.

– Bartė gavo užtektinai vairavimo pamokų ir mudviem su tėčiu įrodė, kad perprato vairavimo gudrybes. Tik tada leidome jai važiuoti vienai. Beje, ar ne metas judviem išsimaudyti vonioje ir apsirengti? Nepraeis nė valanda, kai pradės rinktis mūsų draugai, o kur dar... Kas yra, Bransonai?

– Ledi Selija, jus kviečia prie telefono. Ponas Brukas.

– A-a, dėkoju, Bransonai. Aš einu į savo kabinetą ir pakalbėsiu iš ten.

Selija čiupo sunkų sidabrinį plaukų šepetį ir paleido per visą miegamąjį. Šepetys trenkėsi į sieną virš lovos ir begėdiškai tyliai nukrito ant pagalvės. Ji pakilo ir žengė prie lango, žvelgiančio į Temzės krantinę. Per ašaras nieko nematė. Supratusi, kad verkia, įsiuto dar labiau.

– Po velnių, – sušnypstė Selija. – Po velnių, po velnių, po velnių!

Netikša, netašytas stuobrys. Sebastianai, tu neturi teisės šitaip elgtis su žmonėmis! Jokios teisės!

Ji piktai atplėšė tualetinio staliuko dureles, susirado portsigarą, tada puolė žingsniais matuoti kambarį, mėšlungiškai pūsdama cigaretės dūmus ir mėgindama nusiraminti. Selija ir pati suprato: kvaila taip nusiminti dėl tokių dalykų. Bet ji nusiminė. Mergaitės taip pat nusimins, kai sužinos, kad jis vėluos į iškilmingą jų vakarienę. Labai vėluos, gal net pasirodys tada, kai viskas jau bus pasibaigę. Kodėl? Ogi todėl, kad jis, pamanykite, užtruko Oksforde dėl kvailo susitikimo su skaitytojais, į kurį sutiko eiti paskutinę minutę.

– Niekšas! Niekšas.

Selija nepastebėjo, kad kalba balsu, ir netgi labai garsiai... kol į miegamąjį kyštelėjo galvą Kitas ir paklausė:

– Mamyte, kas tau, ar negera?

– Ne. Ne. Man viskas gerai. Ačiū, kad rūpiniesi, mielasis.

– Man pasirodė, kad šauki. Atrodai kažkaip keistai.

– Niekis, mielasis. Šiek tiek pavargau darbe. Kaip tau šiandien sekėsi mokykloje? Ar gerai?

– Taip, labai. O kur dvynukės?

– Ruošiasi iškilmėms.

– O koks ten stebuklingas automobilis stovi prie mūsų namų?

– Mažas, raudonas? Tai jų gimtadienio dovana.

– Padovanojote joms automobilį? Na ir pasisekė mergaitėms! Ar galiu nueiti ir pasėdėti viduje? O kai juo važiuosiu, norėsiu keliauti į...

Selija nusijuokė. Kitas vien savo buvimu mokėdavo praskaidrinti jai nuotaiką. Taip nutiko ir dabar. Jos jausmai Kitui, jauniausiam ir mylimiausiam vaikui, buvo tokie galingi, kad nustelbė visus kitus jausmus. Ne vien todėl, kad šis vaikas buvo nepaprastai gražus: aukšaplaukis, mėlynakis. Ne vien dėl išskirtinių jo gabumų. Ketverių Kitas jau mokėjo skaityti, o septynerių pradėjo rašyti apsakymus ir eilėraščius. Kai Kito bendraamžiai gebėdavo kalbėti tik apie kriketą, užmiesčio keliones ir apie tai, kaip iš jų tyčiojasi mokykloje, Kitas mėgo pasamprotauti apie knygas, apie žmones – tiek apie suaugusius, tiek apie savo draugus – ir apie dienos aktualijas. Kiekvieną rytą per

Nepaisant išbandymų

pusryčius jis skaitydavo laikraštį, o praėjusiam savo gimtadieniui paprašė tėvų lempinio radijo imtuvo gražiu mediniu korpusu ir su garsintuvu ir paaiškino, jog lempiniai imtuvai daug patogesni už detektorinius, o jis jau seniai nori savo kambaryje klausytis naujienu laidų ir koncertų.

Seseris visi šie dalykai stulbino. Jų pamėgta ir iš esmės vienintelė pramoga namuose tebebuvo gramofonas, grojantis šokių muzikos plokšteles; jos klausydavosi ir drauge mokydavosi naujų šokių judesių arba mankštindavosi prieš dar vieną pokylį ar žygį į naktinį klubą. Literatūrinius jų poreikius visiškai patenkino madų žurnalai ir aukštuomenės kronikos skiltys.

„Tu užaugsi toks pat nykus nuoboda kaip Džailsas, – sakydavo Kitui dvynės. – O gal net kaip Bartė.“ Kitas atsakydavo, kad Bartė laiko linksmiausia mergina pasaulyje, o Džailsas – anaipol ne nuoboda. Tiesą sakant, Kitas nieku gyvu nelaikė savęs rimtuoliu. Jis mėgdavo sėdėti seserų kambaryje, dažniausiai ant kurios nors lovos, ir klausytis, kaip jos plepa ir kikeną. Kitas klausinėdavo dvynukių apie jų draugus ir drauges. Šie jį tiesiog dievino ir, atvykę pas seseris į svečius, mielai su juo užsiimdavo. Tokia pat dėmesio porcija laukė jo ir šį vakarą.

„Tu pasisaugok, broliuk, – kartą pasakė jam Venecija. – Mamai nepatinka, kad domiesi tokiais dalykais. Juk ir pats žinai. Tai ne vaiko protui.“

„Mamai patinka viskas, ką aš darau“, – sklidinas stulbinamo pasitikėjimo savimi atsakė Kitas, ir nors jis šypsojosi, taip iš tiesų ir buvo.

– Kitai, mielasis, užteks lakstyti, – tarė sūnui Selija. – Eik ir persirenk vakarienei.

– *Okei.*

– Ir prašau nesakyti *okei* girdint močiutei. Labai prašau.

– *Okei.*

– Kitai! – Selija piktai pažvelgė į sūnų.

Jo veidas buvo įsikūnijęs nekaltumas. Jis nusišypsojo.

– Pažadu nesakyti... O, tėtis! Sveikas. Viskas, jau išeinu.

Iėjęs Oliveris niūriai žvilgtelėjo į Seliją.

– Selija, prašyčiau nerūkyti mūsų miegamajame.

– Atleisk, Oliveri, – Selija taip retai atsiprašinėdavo, kad pati nustebto išgirdusi save, tariančią šiuos žodžius. – Aš buvau... Mane labai supykėdė viena žinia.

– Verčiau eitum pykti į savo kabinetą. Ir kokia ta žinia?

– Sebastianas šiandien smarkiai vėluos. Pasirodys turbūt tik dešimtą.

– Tikrai? Kas jam nutiko?

– Jo paprašė dalyvauti dar viename susitikime su skaitytojais. Bodlėjaus bibliotekoje. Pirmasis susitikimas pavyko puikiai. Pilna salė. Išpirko visas knygas.

– Na, ši naujiena džiugi mums visiems.

– Puikiai žinai, kad svarbu ne tai. Su mumis jis pasielgė nemandagiai ir baisiai atsainiai. O kaipgi! Jis – populiariausias vaikų rašytojas Anglijoje. Šlovė apsuko jam galvą. Įsivaizduoju, kaip nusimins mergaitės!

– Selija, aš labai abejoju, kad jos išvis atkreips į tai dėmesį. Susirinks jų draugės ir draugai. Paskui jie visu būriu išvažiuos į naktinį klubą. Kad nebus vieno pagyvenusio džentelmeno...

– Oliveri, Sebastianas anaipol nėra pagyvenęs. Judu vienmečiai.

– Dvynukėms jis veikiausiai atrodo pagyvenęs. Žinoma, jis pasielgė negražiai, tačiau neabejoju: būtinais pasistengs atvykti. Tiesiog profesiniai interesai jam pirmoje vietoje. Manychiau, tu labiau nei kas kitas turėtum už tai jį gerbti.

Selija patylėjo ir tarė:

– Einu, išsimaudysiu. Nevalia gadinti mergaitėms iškilmių.

Nelengvų patirčių kupini gyvenimo metai išmokė Seliją, kada protingiau atsitraukti. Taip nutikdavo tik tada, kai kitas Oliverio ėjimas jų gyvenimo šachmatų lentoje grėsdavo jai pralaimėjimu.

2

– Selija, mieloji, tu atro dai pavargusi.

– Ačiū už komplimentą, MM, – šaltokai atsakė Selija. Po kokteilių jie patraukė į valgomąjį. – Pasakei kaip tik tuos žodžius, kuriuos norisi išgirsti pačioje vakaro pradžioje. Iš tiesų nesu nė mažumėlę pavargusi.

– Ką gi, džiugu girdėti, – atsiliepė MM. – Pavydžiu tau. O štai aš jaučiuosi labai pavargusi.

Selija pažvelgė į broliene. MM neperdėjo. Atrodė jeigu ne išsekusi, tai nusivariusi nuo kojų. Ji labai daug ir įtemptai dirbo. Ėjo atsa kingas „Litonų“ leidyklos vykdomosios direktorės pareigas. Be to, MM anaip tol nebe jauna: vyresniajai Oliverio seseriai, kaip ji visada prisistatydavo, sukako penkiasdešimt treji. Inicialai MM reiškė „mažoji Margareta“. Šitaip kadaise pavadino ją motina, bet apie tai jau nedaug kas prisiminė, o dabar šis vardas apskritai nesiderino su jos įvaizdžiu. MM atrodė įspūdingai. Ji buvo aukšta, netgi labai aukšta – daugiau nei šešių pėdų*, posausė, skvarbiomis akimis išblyškusiame veide ir žemu balsu. Rengėsi MM labai griežtai ir kone ekscentriškai. Net dabar tebedėvėjo mergautinių laikų uniformą: ilgus sijonus, griežtus marškinius ir kaklaraiščius ir tokius pat griežtus švarkelius. Jos tamsūs, pradedantys žilti plaukai buvo subraukti atgal ir surišti tvarkingu mazgu. Vis dėlto MM buvo neįprastai patraukli, mokėjo akimirksniu pavergti netikėta šiluma ir aštroku sąmoju. Vyr ai po senovei laikė ją seksualia. Moterims ji taip pat patiko tiesumu ir visišku nemokėjimu veidmainiauti. Selija dažnai pavadindavo MM geriausia savo drauge.

– Kaip Džėjus? – pasiteiravo Kitas, kai moterys susėdo.

* Pėda = 30,48 cm (12 in.) ir toliau – vertijos matavimai.

**Penny Vincenzi trilogija „Laiko pinklės“ –
šiolaikinis šedevras.**

„Nepaisant išbandymų“ – antrasis įspūdingos trilogijos apie Litonų dinastiją romanas, įtraukiantis į aukštuomenės intrigu, skandalų ir kūniškų pagundų kupiną pasaulį ir nukeliantis iš hedonistinio XX amžiaus trečiojo dešimtmečio į nacių iškilimo ir Antrojo pasaulinio karo laikus.

Ledi Selija Liton drąsiai gali savimi didžiuotis. Per dvidešimt metų ši valinga, aštraus proto moteris kartu su vyru Oliveriu žinomą Londono leidyklą pavertė tikra leidybos imperija. Tačiau jos šeimos gyvenimas yra kur kas chaotiškesnis. Jai vis sunkiau kontroliuoti savo vaikus, žengiančius į suaugusiųjų pasaulį.

Leidykloje pradėjęs dirbti vyriausiasis sūnus Džailsas nepateisina motinos lūkesčių ir kelia jai tik nusivylimą. Talentingoji Bartė Miler, Selijos išauginta kaip tikra dukra, sprunka toli už Atlanto, tarsi norėtų atsiriboti nuo Litonų šeimos. Ambicinga mergina pavargo jaustis dėkinga – ji nori visko pasiekti savo jėgomis. O štai Selijos gražuolės dvynės dukros Adelė ir Venecija vėjavaikiškai tebesimėgauja prašmatniu gyvenimu.

Sulaukusios aštuoniolikos jos nė neįsivaizduoja, kad galėtų būti kitaip, kol nesusiduria su likimo kaprizais. Selijos numylėtinis jaunėlis Kitas kone tobulas, bet ima ir įsimyli visai sau netinkamą merginą.

Jų visų planus ir jaunatviškas svajones grasinasi sujaukti artėjantis karas. Jaunajai Litonų kartai teks gyventi nerimo ir siaubo persmelktu laiku, bet, nepaisant visų išbandymų, stengtis išlikti, kurti ir mylėti.

Audringas, kelias kartas, tris dešimtmečius ir du žemynus aprėpiantis romanas. Įtaigus, gundantis žodį puikiai valdančios autorės sukurtas pasaulis, kupinas įtikinamų personažų, šypsena keliančių ekscentrikų ir manipuliuotojų.

„Options“